

עין משפט
נר מצוה

בַּח א ב ג מִי פֶּנֶס מַהֲלִי
מַמְדִּין סֶלֶוֹ וְ

מסורת הש"ס

(א) לעיל ו: וס"ג.
(ב) ונחיש לא: ג (דקרא
ו: ד) (שם, ט) ל"ל דרבא,
(ו) וע"י תוספות חגיגה כג:
ד"ה שאל.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה טומאה
סופו כחילתו מה
מחילתו: (ב) ד"ה אינתיק
למחלה לשם אורו
למחלה:

מוסף רש"י

דרתוהי דאי בצבור.
אף על פי שקרן
צטר דהא חסיה, כדו
הוהר ויל היתר גמור
הא וכל נל דמצי
לדורי מהדרין גישה
נפורה (דער 1.) אפי
לדאשר חמנא למצי
נפומה, (לא הוהר נל
הא, אלא היכי דלא
מחמצי טורין (דפוס)
כלומר בקרשי
נדיח אצל דרתי
בעלמא על ידי נשיאות
עון שהינן מציח, ולא
קון גמור (דער 2.)
דירו על שרף כלפי

תום' ימים

[illegible]

וכל למימור דלרעה נמי תמיד דשנת
 (סא:) צא וראה כמה חביבה מזה
 קאמר רבה שנת תחילתו לאו בר
 בר מידחי שנת הוא הא בר מידחי
 טומאה ^(ב) דסחילתו מה תחילתו
 בר מדיחי טומאה הוא אם אין כהן
 טהור לזרוק דמו: שנת דסחילתו.
 דתמיד דעבר שנת לאו בר מידחי
 שנת שרי בין הערבים נשט ודס
 נפסל בשקיעת החמה: דחוריה היא
 בליבור. בקושי הותרה וכל כמה
 לפשר מהדרין לטהורין: השכבה
 אש חספה ומורה. לאחר שחמה
 תהלים למחמה לו למזרח: כיצן:
 חייב. משום לא חכמה ^(א): אינטיק
 למחמה. לשום ^(ב) למחמה ומו
 לא קרינן ביה אש המזבח ^(ג):
 דרכייה בראשון של חספה. לאחר
 שחמה ממערבה:

הדרו עלד שרפ בקלפי

א. דאמרי דאחתי אארעא
י. דכבייה בראשו של מובח
ד. פטור כיון דנתקה נתקה
ה. יחמודיד גחלת מעל גבי
א. התם לא אינתיק למצותה
:ה.

הדירן עלך מרפ בקלפי

נמי אינא כפרה ועיקר כפרה קרי
ממעבא כפרה היא כו' אבל הפשט
לדעוטי אף על גב דעיקר כפרה
לדעמוהו:
פזר הימנא קב גחלים מנכנד לאמה
וואו ולי נראה דלא קשיא דלא מיחייב
עומד לאוספן אפי' אבי מורה כיון
כי לאבי ולרבא פטור דלא מיחייב
יאל לאדוריה וטוב מלחמי בחוספי
לאחר שבו וכמז שרציתו נסמ
ר"ע הפלת והלבונה והגחלים שאם
מי משקה זאת הקושיא נפרק בתרא
דושים אמר רבי בון בר רב כהנא
אלא מהיא דעתינ תמפור הימנא
וספן כלל מחמה אל ככף שאין כליו
ידעי למה פסל את כוין והלא אינו
שאין צריך לכלי הינו למאן דאמר
נפרק הקומץ נפרק (מנחות ד. ד.)
משאומיה לא דאמר כלל ודעוטי טס
מיקדשי הנך גחלים ושה דאם טס
נפרק קמא דמנחות (ד. ד.) דייק רבי
י אין לומר דמחמה ראשונה של ד'
יתכן לומר דווקא דיוס הכפוסים
לדעוטי דווקא בהרבה דיוס:

טומאה דתחילתו בר מידתא טומאה הוא סופו נמי דחי שבת דתחילתו לאו בר מידתא שבת הוא סופו נמי לא דחי לרב חסדא לא קשיא סופו כתחילתו (תחילתו) לית ליה שבת דהותרה היא בציבור סופו נמי דחי טומאה דרחויה ⁽⁶⁾ היא בציבור תחתלו דעיקר כפרה דחי סופו דלאו עיקר כפרה לא דחי איתמר המכבה אש מחתה ומנורה אביי אמר חייב רבא אמר פטור דכבייה בראשו של מזבח דכולי עלמא לא פליגי דחייב כי פליגי דאחתיה אארעא וכבייה אביי אמר חייב אש המזבח הוא רבא אמר פטור כיון דנתקה נתקה אלא הא אמר ⁽⁷⁾ רב נחמן אמר רבה לא אכזה המוריד גתלת מעל גבי המזבח וכיבה חייב במאז כאביי אפילו חיימא כרבא היתם לא

המזבח וכבה חייב כמאן לא כאביי ולא כל רבא: רבא איתניח למצות:

הדירן עלך מרפ בקלפי

מזמר המזמר לאו עיקר כפרה יטוה ומיהו לא קשה דבהקט
ל צפ"ב (דף כה) אינטימין ס"ד אמינא כיון דעבודה לל
אחא אפילו הפשט ויטוח קרי עיקר כפרה לגבי נחיה
ועון דבהטרה דיומיה נחא דהרי ליה עיקר כפרה לגבי אינ

לכאב ופי' דלחמה דלעיל אין זה אחת המים אלא מקושרים
 וזו ומערה לשל' א' קבין ונפסור מהן קב ומה שמפסור א'
 וטרה מיידי דלחמה ארעא ובעל' וחזי למתואה ולהבי'
 וזה היבא קדמי להאדורא כמו המוריד מחלת ופינה'
 וזה הקושא ומיר' כמו שמצינו עור מיר' מבעבד'
 לשון הא גחלים קדושים הן כדחקו (מנצח דף גז):
 א"כ אין מבעדן לאמה והלא מפסיד קדשים ומיר' דצירי'
 ה' גחלים מאי פירוש אמהי פסל אח כולן והלא קדשים
 הם שוא חותה אח בינן הוא מכניס את גחלים של כל
 יום הכפוסים בעלי שחמה צו הוא מכניס להבי הכל'
 דין לאמה ומיהו רבינו ברין פירש פירוש הירושלמי צע'
 ואפילו למחן דלחמי בחגיגה (דף דה) דכלי מרר' אפס'
 פירו' שאין למחן אצל למד' צירוף דרענן לא וכדמסור'
 והוא היין דהוא מלי' דלחמי במחמה שיה' לא' קב'
 אכן מבעדן לאמה דכלי שרת אין מקדשין אלא מדעת'
 ורה (וסה דף מט): כלי שרת מקדשין שלא מדעת מיהו'
 מיר' מלך אלא מדעת ושמה כפור כהיה ברייתא וסה'
 נלקח מקדש אהנה גחלי אש שמעט שהיה כלי שרת

הדרן עלך טרף בקלפי

(b) ע"כ ש"ך ל"ע ח'.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones